

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 623/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Erikou Beňovou, Škultétyho 2, Košice, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. K2-24D/1042/2021 z 1. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením mestského súdu sp. zn. K2-24D/1042/2021 z 1. augusta 2025. Zároveň sa domáha, zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie mestskému súdu, primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mestský súd poveril notárku JUDr. Máriu Vasilovú ako súdnu komisárku, aby dodatočne prejedнала dedičstvo po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] (otcovi sťažovateľky). Súdna komisárka uznesením sp. zn. K2-24D/1042/2021 z 5. februára 2025 zastavila označené konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva (I. výrok), súvisiacim výrokom rozhodla o svojej odmene a náhrade hotových výdavkov, ktorých úhradou zaviazala sťažovateľku (II. výrok), a žiadnemu z dedičov nepriznala nárok na náhradu trov konania.

3. Z odôvodnenia označeného uznesenia vyplýva, že sťažovateľka podala návrh na dodatočné prejednanie dedičstva, ktorého predmetom boli ňou bližšie konkretizované nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Na podklade vykonaného dokazovania notárka dospela k záveru, že poručiteľ v čase jej rozhodovania nebol na príslušnom liste vlastníctva evidovaný ako vlastník sťažovateľkou označených nehnuteľností, pričom ako jediná výlučná vlastníčka bola zapísaná jeho manželka. Z predmetného výpisu z listu vlastníctva ďalej zistila, že vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam manželka poručiteľa nadobudla z titulu (i) vydržania, pričom táto skutočnosť bola potvrdená rozsudkom Obvodného súdu Košice II sp. zn. 13C/282/1993 z 25. októbra 1993 a rozsudkom mestského súdu sp. zn. 19C/809/1991 z 26. novembra 1991, a (ii) z titulu vytvorenia novej veci (stavba). Takto zistený skutkový stav následne právne vyhodnotila na podklade § 211 ods. 3 Civilného mimosporového poriadku.

4. Proti uzneseniu súdnej komisárky podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila skutkovým zistením, podľa ktorého absencia zápisu vlastníckeho práva poručiteľa na príslušnom liste vlastníctva nemôže v okolnostiach danej veci obstať ako rozhodujúci dôvod na zastavenie konania. Sťažovateľka zastávala názor, že uviedla iné právne významné skutkové tvrdenia (vydržanie pozemkov a vytvorenie stavby poručiteľom a jeho manželkou) a predložila listinné dôkazy (najmä čestné vyhlásenia), na ktorých podklade tvrdila, že nehnuteľný majetok patril do bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a jeho manželky, a preto mal byť prejednaný v dodatočnom konaní o dedičstve.

5. O odvolaní sťažovateľky rozhodol mestský súd napadnutým rozhodnutím, ktorým potvrdil uznesenie súdnej komisárky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že sťažovateľka v návrhu na dodatočné konanie o dedičstve ako novoobjavený majetok poručiteľa žiadala prejednať nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], zapísané na príslušnom liste vlastníctva, a to napriek skutočnosti, že na dotknutom liste vlastníctva bola ako výlučná vlastníčka zapísaná manželka poručiteľa. Sťažovateľka síce tvrdila, že poručiteľ nehnuteľnosti nadobudol vytvorením (stavba) a vydržaním (pozemky) počas trvania manželstva (o čom predložila súdu listinné dôkazy), a preto tieto nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov poručiteľa a jeho manželky, ktorá „bola ako výlučná vlastníčka týchto nehnuteľností zapísaná na základe rozsudkov vydaných v konaní o určení vlastníctva a to rozsudku obvodného súdu Košice II zo dňa 25.10.1993, právoplatného dňa 13.1.1994 a rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 26.11.1991, sp. zn. 19C/809/1991, právopl. dňa 10.2.1992.“. Mestský súd ďalej uviedol, že v týchto konaniach sa manželka poručiteľa domáhala určenia, že tieto nehnuteľnosti patrili do jej výlučného vlastníctva, a teda nedomáhala sa určenia, že tieto nehnuteľnosti patrili do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z už uvedených dôvodov dospel potom k záveru, že „[e]xistencia vyššie označených právoplatných rozhodnutí v konaní o určení vlastníctva zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, a preto nie je možné v dodatočnom dedičskom konaní posúdiť otázku vlastníctva týchto nehnuteľností odlišne.“.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka označila postup mestského súdu za arbitrárny a jeho závery za nepreskúmateľné, a tým porušujúce ňou označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

Sťažovateľka tvrdí, že „v *dodatočnom konaní o dedičstve špecifikovala majetok, ktorého je poručiteľ bezpodielovým spoluvlastníkom...* “, v tomto smere uviedla rozhodujúce skutočnosti (vydržanie a vytvorenie veci počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov) a predložila o nich listinné dôkazné prostriedky (čestné vyhlásenia). Napriek tomu sa ňou namietanou problematikou, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a jeho manželky, nezaoberala ani súdna komisárka a ani mestský súd. Sťažovateľka tiež namieta, že mestský súd v napadnutom rozhodnutí (nesprávne) konštatoval, že „ *právoplatné rozhodnutia v konaní o určení vlastníckeho práva majú zakladať prekážku právoplatne rozhodnutej veci, čoho dôsledkom má byť podľa Mestského súdu Košice to, že otázku vlastníctva nehnuteľností nemožno v dodatočnom konaní o dedičstve posúdiť odlišne.* “.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky, ktorou namieta postup mestského súdu a nepreskúmateľnosť jeho záverov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia.

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na dodatočné konanie o dedičstve domáhala, aby súdna komisárka zaradila ňou označený majetok do súpisu dedičstva po poručiteľovi, hoci tomuto záveru nezodpovedali zápisy vo verejnom registri (katastri nehnuteľností). Súdna komisárka a následne mestský súd napriek skutkovým tvrdeniam sťažovateľky, že predmetný nehnuteľný majetok je súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a jeho manželky, mali na túto problematiku iný názor. Pri ich rozhodovaní o (ne)zaradení sťažovateľkou označeného majetku do súpisu dedičskej podstaty po poručiteľovi boli podstatné zápisy o vlastníckom práve vyplývajúce z verejne prístupného registra, pričom tieto nesvedčili poručiteľovi.

9. V naznačených súvislostiach ústavný súd, reflektujúc spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v kontexte sťažnostných námietok, konštatuje, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia mestského súdu predstavujú dostačujúce odpovede (bez známok interpretačného excesu alebo prvkov zjavnej neodôvodnenosti). V rámci dedičského konania v zásade nemožno prehodnocovať správnosť zápisov vo verejnom registri, o ktorom platí vyvrátiteľná domnienka ich hodnovernosti [§ 70 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov], a v rozpore s danou evidenciou ustáliť, že vlastníkom je (hoc aj čiastočne) iný subjekt než ten, v ktorého prospech je daný zápis (na podklade verejnej listiny) o vlastníckom práve vyznačený. V tejto súvislosti nie je bez významu, že prípadné rozhodnutie o dedičskom práve (vydané v rozpore s evidenciou vo verejnom registri) by v zásade nebolo ani (materiálne) spôsobilé na zápis dediča (po poručiteľovi, ktorému nesvedčí evidencia vo verejnom registri) ako vlastníka nehnuteľnej veci do predmetného registra. Výnimkou by mohla byť situácia, v ktorej by takéto rozhodnutie o dedičstve bolo súčasne kombinované s inou verejnou listinou (spôsobilou na zápis do verejného registra), čo *prima facie* nebol prípad sťažovateľky.

10. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej „*právoplatné rozhodnutia v konaní o určenie vlastníckeho práva majú zakladať prekážku právoplatne rozhodnutej veci, čoho dôsledkom má byť podľa Mestského súdu Košice to, že otázku vlastníctva nehnuteľností nemožno v dodatočnom konaní o dedičstve posúdiť odlišne.*“. So sťažovateľkou možno súhlasiť, že tieto rozhodnutia vytvárajú prekážku rozhodnutej veci len v rozsahu ich subjektívnych účinkov (subjektívnej záväznosti determinovanej účastníctvom v príslušnom konaní), a keďže tieto neboli záväzné pre poručiťa (otázka výlučného vlastníctva manželky poručiťa k sporným nehnuteľnostiam), tak nemôžu pre poručiťa, resp. sťažovateľku vytvárať procesnú prekážku už rozhodnutej veci. Uvedené však nič nemení na závere, že súdna komisárka, ako aj mestský súd nepochybili, ak v danej záležitosti pri svojom rozhodovaní na takéto rozhodnutia prihliadali, pretože tieto riešili predbežnú otázku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a súčasne predstavovali verejnú listinu spôsobilú zápisu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

11. Suma sumárum možno konštatovať, že súdna komisárka a následne mestský súd pri svojom rozhodovaní iba dôsledne rešpektovali zákonné domnienky (zápis v katastri nehnuteľností a rozhodnutie všeobecného súdu) o vlastníckom práve, ktoré nesvedčili poručiťovi, a pri svojom rozhodovaní iba osvedčili skutočnosti vyplývajúce z dôkazných prostriedkov, o ktorých v čase ich rozhodovania platila prezumpcia ich zákonnosti. V prípade, ak sťažovateľka mala na vec iný názor, mohla a v zásade aj mala využiť dostupné súdnoprocesné prostriedky umožňujúce korigovať zápis v príslušnom verejnom registri (katastri nehnuteľností) a na podklade výsledkov takého konania následne podať návrh na dodatočné konanie o dedičstve.

12. V závere ústavný súd konštatuje, že postup a napadnuté rozhodnutie mestského súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne), a to aj z pohľadu hodnotenia odôvodnenia uznesenia súdnej komisárky, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľky základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

14. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením mestského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu nebola zistená kauzálna súvislosť.

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

predseda senátu